

РЕШЕНИЕ

№ 6856

гр. София, 22.11.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 22.10.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Ива Кечева

ЧЛЕНОВЕ: Златка Илиева

Силвия Житарска

при участието на секретаря Спасина Иванова и при участието на прокурора Моника Малинова, като разгледа дело номер **7665** по описа за **2021** година докладвано от съдия Златка Илиева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208-228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във вр. чл. 63 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на Комисия за противодействие на корупцията и за отнемане на незаконно придобитото имущество (КПКОНПИ) срещу Решение № 20137972 от 14.06.2021 г., постановено по НАХД № 11499 по описа на Софийския районен съд/СРС/. Със същото е отменено наказателно постановление № НП-00076/06.08.2020 г. на председател на Комисията за противодействие на корупцията и за отнемане на незаконно придобитото имущество (КПКОНПИ), с което на В. И. Й. е наложено административно наказание глоба в размер на 1 000 (хиляда лева) лв. на основание чл.173, ал.1 и чл.177, ал.1 от Закона за противодействие на корупцията и за отнемане на незаконно придобитото имущество (ЗПКОНПИ), за извършено нарушение на чл.38, ал.1, т.4, във вр. с чл.35, ал.1, т.2 от ЗПКОНПИ. Решението се обжалва, като незаконосъобразно, по съображения подробно изложени в депозираната касационна жалба. Иска се неговата отмяна и потвърждаване на издаденото наказателно постановление.

В съдебно заседание касаторът, редовно уведомен, чрез процесуалния си

представител поддържа касационната жалба. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

Ответникът представя писмен отговор. В съдебно заседание, редовно призован, чрез процесуалния си представител оспорва касационната жалба. Претендира сторените по делото разноски.

Софийска градска прокуратура, редовно уведомена, моли решението на СРС да бъде оставено в сила.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 от АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е подадена в преклузивния срок по чл. 211, ал. 1 от АПК, вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН, от надлежна страна по чл. 210, ал. 1 от АПК, срещу подлежащо на оспорване по чл. 208 от АПК съдебно решение, поради което е допустима.

Разгледана по същество, е неоснователна. Съображенията за това са следните:

С обжалваното решение е отменено наказателно постановление № НП-00076/06.08.2020 г. на председател на Комисията за противодействие на корупцията и за отнемане на незаконно придобитото имущество (КПКОНПИ), с което на В. И. Й. е наложено административно наказание глоба в размер на 1 000 (хиляда лева) лв. на основание чл.173, ал.1 и чл.177, ал.1 от Закона за противодействие на корупцията и за отнемане на незаконно придобитото имущество (ЗПКОНПИ), за извършено нарушение на чл.38, ал.1, т.4, във вр. с чл.35, ал.1, т.2 от ЗПКОНПИ.

От фактическа страна, съдът е приел за установено, че В. И. Й. бил в дългосрочна командировка като извънреден и пълномощен посланик, акредитиран в повече от две страни в посолството на Република България в Б., [населено място]. Със Заповед №К-632/28.09.2018 г. същата е прекратена, считано от 01.10.2018 г. На 29.01.2020 г. е изпратено съобщение до Й. от директор на дирекция „Публичен регистър“, с което са изискани писмени обяснения за причините, поради които не е подал декларация за имущество и интереси през 2019 г., съгласно чл.38, ал.1, т.4 от ЗПКОНПИ. Жалбоподателят подал такива на 10.02.2020 г., а на 14.02.2020 г. -и декларация за имущество и интереси до КПКОНПИ.

Междувременно свидетелката М. М., на длъжност държавен инспектор в дирекция „Публичен регистър“ на КПКОНПИ, направила на 16.01.2020 г., проверка в регистрите на комисията и след като установила че Й. не е подал така наречената финална декларация, изпратила на 03.02.2020 г. покана за явяването му на 12.02.2020 г. за съставяне на акт за установяване на административно нарушение. На тази дата, на Й. бил съставен АУАН за това, че като задължено лице на основание чл.6, ал.1, т.37 от ЗПКОНПИ на основание чл.38, ал.1, т.4 от ЗПКОНПИ, не е подал декларация по чл.35, ал.1, т.2 от ЗПКОНПИ в едномесечен срок от изтичането на една година след

подаване на декларацията по чл.38, ал.1, т.3 от ЗПКОНПИ, а именно от 01.10.2018 г. до 01.11.2019 г. Деянито е квалифицирано като нарушение по чл.38, ал.1, т.4, във връзка с чл. 173, ал.1 от ЗПКОНПИ.

Жалбоподателят е депозирал писмени възражения, в които посочил, че е изпълнил задължението си по чл. 35 ал.1 т.2 от ЗПКОНПИ, като е подал съответната декларация на 15.05.2019г. пред служител от дирекция „Човешки ресурси“ на МВнР, натоварен с получаването и препращането на декларациите до КПКОНПИ.

Независимо от това, въз основа на съставения АУАН, е издадено атакуваното наказателно постановление №НП-0076/06.08.2020 г.

Разпитана в качеството на свидетел пред съда, актосъставителят М. излага показания в подкрепа на констатациите по акта, както и че депозиранията декларация от 15.05.2019г. пред служител от дирекция „Човешки ресурси“ на МВнР, не е постъпила в КПКОНПИ.

За да отмени процесното НП, съдът е приел, че при съставяне на АУАН и НП е допуснато съществено процесуално нарушение, изразяващо се в неяснота досежно описанието на нарушението, в частност – непрецизност на изложение на фактите, позволяващи определяне на срока, в който е следвало да бъде изпълнено вмененото от ЗПКОНПИ задължение по чл.38, ал.1, т.4 от ЗПКОНПИ.

Настоящата инстанция споделя тези изводи.

Както правилно е прието от съда, наказващият орган не е посочил кога жалбоподателят е подал декларация по чл. 38. ал. 1, т.3 от ЗПКОНПИ. Не са ангажирани и доказателства в тази насока. Това обстоятелство е съществено досежно спазването на посочения в т. 4 на чл. 38, ал. 1 от ЗПКОНПИ срок, доколкото цитираната норма вменява в задължение декларация за имущество и интереси да се подава в едномесечен срок от изтичането на една година след подаване на декларацията по т. 3. Отсъствието на тези факти не позволява на привлеченото към административно-наказателна отговорност лице да узнае до кога /и как е определен този момент/ е било длъжно да подаде съответната декларация. Този пропуск лишава и съда от възможността да извърши проверка по същество на оспореното НП. Горното при всички случаи представлява съществено процесуално нарушение по смисъла на чл.57 т.5 от ЗАНН и като такова – основание за отмяна на обжалваното наказателно постановление.

В допълнение следва да бъде посочено, че дори и да се приеме, че допуснатият пропуск е несъществен и нарушението е безспорно установено от обективна и субективна страна, съдът намира, че са налице основания за приложение на чл.28 от ЗАНН, по следните съображения:

Неоснователни са доводите на касатора, че чл. 28 ЗАНН в случая е неприложим, поради значимостта на обществените отношения, уредени с конкретния нарушен закон.

Следва да бъде отбелязано, че законодателят не е предвидил ограничение за приложението на института на маловажния случай и чл. 28 ЗАНН следва да се прилага всякога, когато са налице предпоставките за това. Съгласно ТР № 1/12.12.2007 г. по тълк. н. д. № 1/2005 г. ОСНК - ВКС, когато съдът констатира, че предпоставките на чл. 28, б. „а“ ЗАНН са налице, но административнонаказващият орган не ги е приложил, това е основание за отмяна на НП, като в този случай преценката на съда е преценка за законосъобразност.

В случая следва да се вземе предвид, че при преценка обществената опасност на конкретното деяние, следва да се изхожда от фактическата обстановка, при която е извършено нарушението и кръга и значимостта на засегнатите обществени отношения, свързани с условията и реда за деклариране на имущество по реда на ЗПКОНПИ. Добросъвестното поведение на санкционираното лице, насочено към спазване, макар и ненадлежно упражнено, на разпоредбите на посочените по-горе разпоредби е индикация за неговото субективно отношение към извършеното деяние и при всички положения следва да се обсъжда и да се вземе предвид при преценка за необходимостта от санкционирането му.

По делото е безспорно установено, че в срока по чл.38, ал.1, т.4 от ЗПКОНПИ В. Й. е депозирал декларация по чл. 35 ал.1 т.2 от ЗПКОНПИ, като е сторил това на 15.05.2019г. вместо пред надлежния орган – КПКОНПИ, пред служител от дирекция „Човешки ресурси“ на МВнР, натоварен с получаването и препращането на декларациите до КПКОНПИ. Поради неясни причини, същата не е администрирана своевременно. В хода на административно-наказателното производство не са ангажирани доказателства за допуснати от жалбоподателя други нарушения на ЗПКОНПИ, както и за настъпили допълнителни вреди, в резултат на несвоевременното депозиране на декларацията. Както бе посочено по –горе, Й. е подал повторно такава, вече пред надлежния орган, незабавно след установяване на нарушението и преди съставяне на НП.

Тези обстоятелства - отсъствие на несъстотомерни вредни последици, липса на данни за други допуснати нарушения на специалния закон, обективно заявено намерение, макар и ненадлежно упражнено, за спазване разпоредбите на ЗПКОНПИ, налагат извод, че дори и да се приеме, че е осъществено описаното в НП нарушение, същото поради своята маловажност, не следва да бъде наказвано. В настоящия случай налагането на административно наказание - „глоба“ по чл. 173, ал. 1 от ЗПКОНПИ, дори и в минималния размер от 1000 лева е прекомерно тежко за изпълнение на задължението и не би отговорило на целите, заложи в чл. 12 ЗАНН.

Горното обуславя отмяна на обжалваното НП, поради издаването му в противоречие със закона / вж. Тълкувателно решение № 1 от 12.12.2007 г. по тълк. д. № 1 / 2007 г., на Върховен касационен съд, ОСНК/.

Като е достигнал до същия правен извод, макар и не на всички основания, посочени по-горе, и е отменил процесното НП, първоинстанционният съд е постановил решение в съответствие с процесуалния и материалния закон. Ето защо, същото следва да бъде

оставено в сила.

При този изход на правния спор, искането на ответника по касационната жалба за присъждане на сторените пред настоящата инстанция разноски е основателно и следва да бъде уважено.

Процесуалното представителство на жалбоподателя в производството по делото е осъществено от адвокат, който е бил надлежно упълномощен и на същия е изплатено възнаграждение, съгласно отразеното в договора за правна защита и съдействие, в размер на 350 лв. Размерът е съобразен с чл. 18, ал. 2, във вр. с чл.7, ал.2 от Наредба № 1/09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, където се сочи, че за сумата при дела с интерес от 1000 до 5000 лв. е 300 лв. + 7 % за горницата над 1000 лв. В процесният случай наложеното административно наказание е глоба в размер на 1000 лв. Предвид това, минимално дължимото възнаграждение възлиза на 300 лв. Заплатеният адвокатски хонорар от 350 лв. е близко до установения минимум и е съобразен с ниската фактическа и правна сложност на делото. Посоченият размер държи сметка и за специфичните отношения на доверие между клиент и адвокат, които също подлежат на оценяване. По делото са представени надлежни доказателства/вж.л.21/ за своевременното изплащане на договорената сума.

Ето защо, настоящата инстанция приема възражението за прекомерност за неоснователно. В тежест на касатора следва да бъдат възложени всички сторени от ответника по касационната жалба разноски – 350 лева.

По изложените съображения, и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК във вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН, съдът

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 20137972 от 14.06.2021 г., постановено по НАХД № 11499 по описа на Софийския районен съд .

ОСЪЖДА Комисията за противодействие на корупцията и за отнемане на незаконно придобито имущество, с адрес: [населено място], пл. „Св. Неделя“ №6, с ЕИК[ЕИК], да заплати на В. И. Й., с ЕГН [ЕГН], с адрес: [населено място], [улица] сумата в размер на 350 (триста и петдесет) лева, представляваща разноски за адвокатско възнаграждение, сторени пред настоящата инстанция.

РЕШЕНИЕТО е окончателно на основание чл. 223 от АПК и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ :

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.